

XXXIX.

Betænkning

over

Forslag til Lov om en Forhøjelse af den ved Lov Nr. 47 af 1ste April 1887 paabudne Skat af Brændevinsbrænding.

(UgIVEN af Folketingets Udvalg den 2den Marts 1900.)

Udvalgets Flertal (S. C. Christensen, Fogtmann, C. Hage, N. S. Jensen, H. Madsen, Møestrup, P. T. Nielsen og Rosleff) indstiller til Tinget at nægte det foreliggende Lovforslag yderligere Fremme.

Forslaget gaar ud paa at forhøje den nuværende Afgift af Brændevinsbrænding fra 9 Ore til 25 Ore pr. Pot 50 pCt. Brændevin. Den finanstelle Virkning af denne Forhøjelse kan ikke paa Forhaand angives uden ved en mer eller mindre paalidelig Sandshulighedsberegning. Hvis man med Regeringen vil se bort fra Forbrugets mulige Formindskelse og regne, at 1 Million Potter aarlig anvendes til teknisk Brug, vil den forhøjede Afgift, naar man gaar ud fra Produktionen i 1898, medføre en Indtægtsforøgelse af ca. 5 Mill. Kr. Hvis man med Landstingsudvalgets Flertal vil anslaa det tekniske Forbrug til $1\frac{1}{2}$ Mill. Potter aarlig og forudsætte en Nedgang i det øvrige Forbrug af en Femtedel, bliver Indtægtsforøgelsen ca. 3,300,000 Kr. Som Modvægt mod denne Skatteforhøjelse tilbydes der Nedsættelser paa Toldloven — af Regeringen til et Beløb af ca. 5 Mill. Kr., af Landstingsudvalgets Flertal til et Beløb af ca. 1,850,000 Kr. Samtidig fastholde begge en Beskyttelse for den indenlandske Produktion af 15 Ore pr. Pot, hvilket kan antages at svare til 100—150 pCt. af den egentlige Produktionspris.

Udvalgets Flertal maa tilraade, at det bliver stillet uden for Tvivl, at Tinget ikke er til Ginds at give det saaledes foreliggende Forslag sin Tilslutning. Betragtet under Synspunktet af den indirekte Skattebyrdes Vættelse for Befolkningen kan det ikke anbefales at foretage en Omlægning, der i det væsentlige nærmest vil komme til at gaa ud paa at erstatte Forbrugsafgifter, der hvile paa Artikler, som benyttes af alle Samfundsklasser, med en forhøjet Afgift paa en Artikel, der fortrinvis benyttes af de mindre bemidlede. Set fra et finansielt Synspunkt kan en Omfordeling, der medfører en ensidig stærk Belastning af en enkelt Forbrugsgegenstand, lige saa lidt anses for at være formaalstjenlig. Og at det skulde være ønskeligt, at et saa omtvistet Skatteobjekt end yderligere betynges ved Opretholdelsen af en uforholdsmæssig høj Toldbeskyttelse, lader sig heller ikke begrunde.